

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פרטוש	שם פרטי: נפתלי
--------------------	-------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: פרטוש		בלועזית Partouche
שם פרטי איתו נולדתי: נפתלי	בלועזית Naphtali	מין: זכר שנת לידה: 1935
עיר לידה: גרדיה	בלועזית Guardia	ארץ לידה: אלג'יר
שם פרטי ושם משפחה של האב: אהרון פרטוש	שם פרטי ושם נעורים של האם: עליזה	ארץ המגורים: אלג'יר
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: גרדיה	בלועזית Guardia	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) גרדיה, מרסיי
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	תאריך השחרור: 1945	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת'	שנת עליה: 1949	במידה ועלית באנייה, ציין את שמה "פרובידנס"

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בגרדיה שבאלג'יר בשנת 1935, אבא שלי היה עובד חצי שנה מחוץ לבית וחצי שנה בבית. הוא היה אחראי בקטיף של תמרים. אימא שלי הייתה עקרת בית, חיינו חיים רגילים עם רמת חיים נורמאלית, היינו שני בנים ושלוש בנות, שאני הייתי הבן הלפני אחרון. גדלתי בבית דתי וגם רוב האוכלוסייה הייתה דתית, היינו מתפללים בבתי כנסת וגם לומדים תורה. בבית הספר היינו הולכים ולומדים צרפתית בבוקר ובערב היינו לומדים תורה.

את החגים היינו חוגגים בתוך קבוצות של יהודים, היינו חיים כמו בקומונה בתוך שכונה של יהודים, ומסביב חיו ערבים. באותה תקופה חיינו בשלום עם הערבים, היינו משחקים ביחד וגם ידענו לדבר ערבית, אבל היינו חיים בהפרדה כשאבא שלי היה חצי שנה מחוץ לבית, הוא היה שולח כסף בשביל הקניות וכדי לחיות, והאחים הגדולים היו עוזרים בניהול הבית. בבית היה לנו תרנגולות ועצים, והיינו לוקחים מהם חלב וביצים לצורכי אכילה. אני זוכר שהיה רב מקובל, קראו לו "רבי משה" הוא היה רב גדול והיו באים אליו, כל היהודים כדי להתייעץ איתו ולקבל את ברכתו.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

בגיל חמש לערך למדתי בבית ספר עממי ובכיתה א' בתקופה הזאת הגרמנים נכנסו לאלג'יר, לא יכולנו לצאת חופשי בגלל ההפגזות, היה פחד נוראי לצאת לרחובות. בתור ילד אני זוכר שהופסקו לי הלימודים באותה תקופה חיינו בפחד גדול מאוד ההורים שלי טיפלו בי וכחלק מהטיפול הם עשו לי חור באוזן ימין ושמו לי עגיל, זה היה נהוג אז כדי להוריד את הפחדים שנכנסתי בעקבות המלחמה, עד היום נשאר לי החור באוזן. אני זוכר שהיו מתעללים ביהודים, רוב הדודים שלי נלקחו בשבי אצל הגרמנים, והם נלקחו לעבוד במשרפות, זה קרה בגלל שהיה להם שמות של ערבים הם ניצלו מידי הגרמנים והיו צריכים לעבוד בשבילים בתוך מחנות ההשמדה במשרפות. ואז בשלב מסוים ההורים עם הילדים בשנת 1943 ברחנו מאלג'יר לצרפת, הכניסו אותנו לתוך מחנה שנקרא קונדרס, ביחד עם כל היהודים. כל הזמן שהיינו במחנה לא עשינו כלום, רק היינו יושבים והם היו מטפלים בנו, בי טיפלו בעיניים, חיינו שם בהסגר.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

בסיום המלחמה הגיעו שליחים למחנה והם העבירו לנו הדרכות והסבירו לנו על ארץ ישראל ומה מחכה לנו שם. ואיך יהיה תהליך העלייה, בנוסף אמרו לנו על המצב בארץ, בין היהודים והערבים, ובגלל זה הם אמרו לנו שקודם יעלו הצעירים לארץ כדי לסייע בלחימה נגד הערבים, ואחר כך יעלו כל השאר גם המבוגרים והנשים. ואז בשנת 1949 עלינו באוניית פרובידנס ישר לחיפה למחנה בעתלית.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

הגענו לארץ למחנה בעתלית, אני ומשפחתי שם היינו במשך כמה חודשים עד שלקחו אותנו למושב בבנימינה ושם היינו גם מספר של חודשים, עד שהועברנו לטבריה ששם גר גיסי, ישנו במלון טבריה בשכירות אצל גיסי יעקב סלאם, במשך שנה בערך, אחר כך קיבלנו דירה מעמידר בשיכון ב' אני הייתי בגיל 15, התחלתי לעבוד בבניין ובמפעל לבית חרושת לארגזים, כדי להביא פרנסה לבית, אחי הגדול עבד ב"ספן". אבא שלי עבד בחמי טבריה, ואימא שלי הייתה עקרת בית וטיפלה בנו ובבית. את אשתי הכרתי בעזרת שידוך, אבא שלי ואימא שלי עבדו ביחד בחמי טבריה ואבא שלי אמר לה שיש לו בן ואם היא רוצה להכיר לו את הבת שלה, ואז נפגשנו והתחתנו בשנת 1960 ונולדו לנו שלושה ילדים, שתי בנות ובן אחד. הבת הגדולה אסתר היא מורה בבית ספר בניו ג'רזי, היא נשואה ויש לה שלושה ילדים. הבת האמצעית רונית, נשואה עם שלושה ילדים, והיא גרה בטבריה, היא עובדת עם בעלה בעסק משפחתי.

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

והבן הקטן דורון, גר בתל אביב, נשוי ויש לו שלו בנות. בתקופת החגים אנחנו נפגשים כל המשפחה עם הילדים והנכדים, וחוגגים ביחד את החגים. והבת שגרה בחו"ל באה לבקר לפחות פעם בשנה. אני בשנת 1952 התגייסתי לנחל אז היה שנתיים וחצי לעשות צבא הייתי במעגן במשך שנה ושנה וחצי בצבא. הייתי במלחמת ששת הימים בגולן בגזרת החרמון, באותה תקופה היו לי כבר שני ילדים.

ראיון: שי אביטן, טבריה,

יולי 2013